

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 2Csp/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222200438
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krochtová
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2022:8222200438.7

Rozhodnutie

Okresný súd Bardejov sudkyňou JUDr. Katarínou Krochtovou v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., zast. Mgr. Matúš Macko, advokát so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, IČO: 50 424 777, proti žalovaným 1/ Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, 2/ AB 4 B.V., so sídlom Strawinskylaan 933, 1077XX Amsterdam, Holandsko, IČ: 34 186 049, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaní v 1. a v 2. rade s ú p o v i n n í zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne primerané finančné zadost'učinenie vo výške 250,00 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalobkyňa m á voči žalovaným v 1. a v 2. rade n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podala dňa 08.03.2022 na tunajší súd žalobu proti žalovaným 1/ a 2/, ktorou sa domáhala zaplata sumy 600,00 Eur titulom primeraného finančného zadost'učinenia a nároku na náhradu trov konania.

2. Žalobkyňa dôvodila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Csp/23/2018, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, vystupovala v procesnom postavení spotrebiteľa. V predmetnom konaní, v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, bola úspešná, keďže tunajší súd v rozsudku č. k. 1Csp/23/2018-103 zo dňa 08.01.2019 vyhovel podanej žalobe. Ďalej uviedla, že ako žalovaného 2/ označila spoločnosť AB 4 B.V., ktorá je právnym nástupcom spoločnosti AB 2 B.V., ktorá bola v označenom konaní v procesnom postavení žalovaného 2/. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 08.03.2019. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „62. Čo sa týka zmluvnej podmienky zakotvanej v bode 50 v znení: „poplatok za možnosť zmeny výšky a počtu splátok /zahrnutý v splátke / 0,30 eur“ súd dospel k záveru, že táto predstavuje zmluvnú podmienku neprijateľnú, a teda neplatnú podľa § 53 ods. 5 OZ. Táto podmienka nemôže byť platne dojednanou a to už len tým, že je neurčitá. Nie je jasné, za aký úkon, či službu, by mal byť takýto poplatok zaplatený (dokonca v rámci splátky) a navyše žiadne reálne protiplnenie zo strany veriteľa (za ktoré by mala žalobkyňa platiť) nebolo žalobkyni poskytnuté. Teda takýto poplatok predstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyše v tomto súd poukazuje, že zmluvná podmienka je vopred daná vo formulárovej zmluve, ktorej obsah vopred pripravil dodávateľ a ktorej obsah (okrem výšky úveru) spotrebiteľ nemôže ovplyvniť ani upraviť. Teda možno mať odôvodnené pochybnosti o jej individuálnom dojednaní podľa § 53 ods. 2 OZ. V tomto súd poukazuje aj na transparentnosť zmluvných podmienok vyplývajúcu zo Smernice Rady č. 93/13/EHS a zákona na ochranu spotrebiteľa v spojení s ust. OZ. Preto sa súd v tomto stotožnil s argumentáciou žalobkyne v jej písomných a ústnych podaniach. Preto

uvedené dojednanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 OZ. V zmysle cit. ust. CSP súd uviedol neprijateľnú zmluvnú podmienku aj vo výroku rozhodnutia, a teda v tejto časti žalobe žalobkyne vyhovel.“ S poukazom na označené konanie žalobkyňa dodala, že ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, keďže tieto práva musela brániť v pôvodnom konaní. V súvislosti s požadovaným primeraným finančným zadosťučinením (ďalej aj „PFZ“) žalobkyňa argumentovala tým, že tento inštitút má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Aby malo priznanie PFZ zmysel, jeho priznanie musí dosahovať takú výšku, aby malo deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, čo znamená, že priznanie PFZ v symbolickej výške tieto kritéria spĺňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Žalobkyňa vyslovila názor, že vzhľadom ku skutočnosti, že ako spotrebiteľ úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza právnej normy podľa tretej vety § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Pokiaľ ide o otázku rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Bardejov č. k. 1Csp/23/2018-103 zo dňa 08.01.2019 a jeho odôvodnením, ktoré je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať. Rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva v základnej veci nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenie ani rozširovať, ani zužovať. Na základe toho žalobkyňa požadovala priznanie PFZ v sume 600,00 Eur, čo považovala za primerané vzhľadom na okolnosti tohto prípadu.

3. Žalovaní 1/ a 2/ reagovali na žalobu žalobkyne prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrením doručeným súdu dňa 05.05.2022, v ktorom nárok žalobkyne rozporovali. Uviedli, že žalobkyňa svoj nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia odvodzuje od uzatvorenia úverovej zmluvy č. 4111102841 zo dňa 25.11.2011 so žalovaným 1/ z dôvodu uvedenia neprijateľných zmluvných podmienok v úverovej zmluve. Na základe tejto skutočnosti žalovaný 2/ vzniesol námietku absencie svojej pasívnej vecnej legitímácie, nakoľko na jeho predchodcu spoločnosť AB 2 B.V. bola postúpená výlučne pohľadávka z úverovej zmluvy, ktorá pozostávala zo sumy, ktorú žalobkyňa titulom splátok nehradila riadne a včas. Žalovaný 2/ uviedol, že nemal žiadny dosah na koncipovanie a obsah úverovej zmluvy, preto nemôže niesť ani zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Okrem toho dodal, že v tom čase ani neexistoval. Žalovaní tiež namietali, že žalobkyňa v podanej žalobe nepreukázala, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaní svojim konaním porušili. Žalovaní ďalej argumentovali tým, že účelom PFZ je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 1Csp/23/2018, v ktorom súd vyhlásil neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/41/2019 bola žaloba v časti vydania bezdôvodného obohatenia zamietnutá. Podľa názoru žalovaných uvedené rozhodnutie nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Dodali, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 1Csp/23/2018 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale išlo výlučne o vydanie bezdôvodného obohatenia a vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Z toho žiadnym logickým výkladom nemožno dospieť k záveru, akého porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi sa žalovaní na žalobkyňu dopustili. Žalovaní súčasne poukázali na to, že úverová zmluva je od 25.11.2014 doplatená a ukončená, preto si voči žalobkyňu neuplatňujú žiadnu vyhlásenú neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalobkyňou uplatnené PFZ v sume 600,00 Eur považovali za „umelo vykonštruované“, nedôvodné a neprimerané. Ak by súd priznal žalobkyňu finančné zadosťučinenie v uvedenej sume, podporila by sa tým špekulatívnosť spotrebiteľov a z poskytovania úverov by sa stala ich príjmová činnosť, pričom spotrebiteľom by sa takýmto spôsobom podľa žalovaných ešte za poskytnutie úveru platilo. Okrem toho žalovaní uviedli, že žalobkyňa nepreukázala, v čom pocítovala porušenie svojich práv, aké to malo pre ňu dôsledky a v čom

vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Preto navrhli, aby súd žalobu zamietol.

4. V replike žalobkyňa uviedla, že z rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1Csp/23/2018 zo dňa 08.01.2019 je zjavné, voči ktorým subjektom na súde úspešne uplatnila porušenie jej spotrebiteľského práva, a teda ktoré subjekty sú zodpovedné za toto porušenie. Preto námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného 2/ je podľa jej názoru nedôvodná. S poukazom na § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa žalobkyňa uviedla, že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobkyňa dodala, že v jej prípade sú to žalovaní 1/ a 2/. Žalobkyňa tiež uviedla, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného 2/ o tom, že na jeho právneho predchodcu bola postúpená výlučne pohľadávka z úverovej zmluvy, ktorá pozostávala zo sumy, ktorú žalobkyňa neuhradila. Totiž v zmysle § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Pokiaľ ide o označenie konkrétneho spotrebiteľského práva, ktoré bolo úspešne uplatnené na súde, ako príklad žalobkyňa uviedla § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Žalobkyňa argumentovala aj tým, že zákon nevyžaduje vznik ujmy ako podmienku priznania primeraného finančného zadosťučinenia a tiež tým, že výšku primeraného finančného zadosťučinenia nemusí preukazovať, pretože táto závisí od voľnej úvahy súdu. Vzhľadom k tomu, že podľa žalobkyne neexistuje žiadna metodika, ktorá by dávala návod ako dospieť k primeranej výške finančného zadosťučinenia, žalobkyňa vyslovila názor, že s poukazom na cieľ finančného zadosťučinenia, okolnosti prípadu a zohľadnenie postavenia žalovaných na trhu s úverovými produktmi, je suma 600,00 Eur primeraná na dosiahnutie požadovaných funkcií finančného zadosťučinenia.

5. V duplike žalovaní 1/ a 2/ uviedli, že žalobkyňu do zmluvného vzťahu nikto netlačil, sama sa rozhodla, že využije finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru od žalovaného 1/, ktorý je nebankovou spoločnosťou. Ak mala žalobkyňa výhrady voči úverovej zmluve, mohla od nej odstúpiť, avšak neučinila tak. Žalovaní opäť tvrdili, že žalobkyňa žiadna ujma reálne nevznikla, neuviedla ju, nešpecifikovala a ani ju nekonkretizovala. V tejto súvislosti žalovaní poukázali napr. na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16Csp/71/2016 v znení: „ (...) žalobkyňa v konaní pred súdom nepreukázala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť na cti, morálke ako aj sociálnu ujmu ako aj škodu, ktorá jej mala vzniknúť vo forme ušlej mzdy. Súd zastáva taktiež názor, že konanie žalovaného nebolo spôsobilé takúto ujmu privodiť“. Žalovaní poukázali aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/185/2019 zo dňa 28.09.2020, z ktorého vyplynulo aj to, že „(...) samotné konštatovanie vyjadrené v právoplatnom a vykonateľnom rozsudku, že úverová zmluva nezodpovedá ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, s následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru v zmysle § 11 tohto zákona, nemôže postačovať na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, bez splnenia aj ďalších podmienok a to skúmania konkrétnych okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu, závažnosti vzniknutej, resp. hroziacej ujmy, v znení okolností na strane oboch strán sporu, keďže finančné zadosťučinenie má v danom prípade spĺňať funkciu účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (...)“. K obdobnému záveru podľa žalovaných smeruje aj najnovšia rozhodovacia činnosť Krajského súdu v Prešove, ktorá sa svojím prístupom snaží eliminovať zneužívanie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v prípadoch, kedy bola náprava zjednaná už vydaním bezdôvodného obohatenia, prípadne vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov a rozsah priznaného finančného zadosťučinenia považuje za dostačujúci v rozmedzí 50,00 Eur až 100,00 Eur.

6. Žalobkyňa podala dňa 25.10.2022 do konania ďalšie vyjadrenie, v ktorom uviedla, že aj napriek skutočnosti, že voči žalovanému 1/ bolo konanie vedené na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Csp/23/2018 zastavené, žaloba o primerané finančné zadosťučinenie je dôvodná aj voči žalovanému 1/, ktorý je priamo zodpovedný za existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky v Úverovej zmluve č. 41111028415000 zo dňa 25.11.2011, keďže on ako veriteľ bol tvorcom zmluvného formulára a bol to práve žalovaný 1/, ktorý zakomponoval túto neprijateľnú zmluvnú podmienku do zmluvy. Žaloba je dôvodná aj voči žalovanému 2/, na ktorého bola postúpená pohľadávka a s pohľadávkou prešli naňho všetky práva a povinnosti z postúpeného vzťahu. Na podporu svojich tvrdení žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/5/2018 zo dňa 16.10.2018, z ktorého vyplýva aj to, že

„Ani skutočnosť, že žalovaný nebol účastníkom tohto konania, nič nemení na tomto závere, nakoľko nepochybne súd konštatoval, že subjektom, ktorý porušil ustanovenia zákona o bankách bol žalovaný, ktorý nerešpektoval tam vyjadrené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky a na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v danom konaní bol žalobca postupník z uvedenej zmluvy. Z tohto konania nepochybne bolo preukázané, že spotrebiteľ na súde bol úspešný v otázke porušenia jeho práv, ktoré ustanovuje osobitný predpis pre žalovaného, tento zodpovedá za toto porušenie a spornou ostáva len výška primeraného finančného zadosťučinenia.“ Tento rozsudok Krajského súdu v Prešove bol napadnutý dovolaním a Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022 dovolanie veriteľa zamietol.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 29.11.2022. Na pojednávaní bola prítomná žalobkyňa a jej právny zástupca. Právny zástupca žalovaných ospravedlnil svoju neúčast, ako aj neúčast žalovaných na pojednávaní a súhlasil, aby sa konalo v ich neprítomnosti. Po vykonanom dokazovaní na tomto pojednávaní súd vyhlásil rozsudok vo veci samej.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby, jej prílohami, výsluchom žalobkyne, prednesom jej právneho zástupcu na pojednávaní, písomnými vyjadreniami strán sporu prostredníctvom právnych zástupcov, z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1Cso/23/2018 súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom žaloby a jej príloh, zápisnicami o pojednávaní, rozsudkom zo dňa 08.01.2019 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/41/2019-170 zo dňa 12.09.2019.

9. Na pojednávaní žalobkyňa vypovedala, že na celej veci najhoršie pociťovala to, že veriteľ ju ustavične obťažoval telefonátmi alebo písomnými upomienkami. Podľa žalobkyne im bolo jedno, či je človek po službe. Vo veci sp. zn. 1Csp/23/2018 podala žalobu z dôvodu, aby sa to už neopakovalo u iných spotrebiteľov, aby odstrašila veriteľa. Mala aj strach ako to celé dopadne.

10. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní poukázal na doterajšiu argumentáciu, ktorou sa snažili zdôvodniť opodstatnenosť nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa jeho názoru žalobkyňa preukázala splnenie podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Priznanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia závisí od okolností prípadu, súd by mal vziať do úvahy konanie žalovaných 1/ a 2/, a preto výšku uplatňovaného nároku považoval za primeranú vo vzťahu k splneniu cieľov, ktoré primerané finančné zadosťučinenie sleduje. Predniesol tiež, že žalobkyňa nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Preto navrhol, aby súd žalobe vyhovel a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že vo veci sp. zn. 1Csp/23/2018 žalobkyňa podala dňa 21.03.2018 na tunajší súd žalobu, ktorou sa voči žalovanému 1/ a právnenému predchodcovi žalovaného 2/ domáhala na základe Úverovej zmluvy č. 4111102841 zo dňa 25.11.2011 uzavretej medzi veriteľom – žalovaným 1/ a ňou ako klientom, určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, vydania bezdôvodného obohatenia a náhrady trov konania. Rozsudkom č. k. 1Csp/23/2018-103 zo dňa 08.01.2019 súd vo výroku I. konanie voči žalovanému 1/ zastavil, vo výroku II. konanie voči právnenému predchodcovi žalovaného 2/ v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 27,44 Eur s prísl. zastavil, vo výroku III. určil, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve č. 41111028415000 zo dňa 25.11.2011 uvedená v bode 50 v znení: „ poplatok za možnosť zmeny výšky a počtu splátok (zahrnutý v splátke) 0,30 eur“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, vo výroku IV. právnenému predchodcovi žalovaného 2/ uložil povinnosť vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie vo výške 894,08 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 06.06.2018 do zaplatenia a vo výroku V. stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Proti rozsudku čo do výrokov IV. a V. podal odvolanie právny predchodca žalovaného 2/. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 11Co/41/2019-171 zo dňa 12.09.2019 tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. tak, že žalobu v časti voči žalovanému 2/ o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 894,08 Eur s príslušenstvom zamietol a zrušil výrok o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.10.2019. Z tohto spisu súd tiež zistil, že vo veci sa uskutočnili dve pojednávania, a to v dňoch 08.11.2018 a 08.01.2019. Na pojednávaniach sa zúčastnil len právny zástupca žalobkyne.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 250/2007 Z. z.“ a „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

14. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

15. Súd konštatuje, že medzi stranami bola sporná otázka dôvodnosti nároku žalobkyne, keď žalovaný 2/ namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu, pričom v tejto súvislosti tvrdil, že na jeho predchodcu spoločnosť AB 2 B.V. bola postúpená výlučne pohľadávka z úverovej zmluvy, ktorá pozostávala zo sumy, ktorú žalobkyňa titulom splátok nehradila riadne a včas. Žalovaný 2/ tiež namietal, že nemal žiadny dosah na koncipovanie a obsah úverovej zmluvy, preto nemôže niesť ani zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., pričom dodal, že v tom čase ani neexistoval. Obaja žalovaní súčasne tvrdili, že žalobkyňa neuviedla rozhodujúce skutočnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie vyššej ochrany, nepreukázala porušenie práva a nezdôvodnila výšku finančného zadosťučinenia, ktorú si v konaní voči nim uplatnila. Postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa a žalovaného 1/ ako dodávateľa bolo v konaní nesporné.

16. Prioritne súd považoval za právne významné vysporiadať sa s otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 1/ a 2/. Tu je potrebné uviesť, že pod vecnou legitímáciou, či už aktívnou alebo pasívnou sa vo všeobecnosti v civilnom sporovom konaní rozumie oprávnenie alebo povinnosť strany sporu vyplývajúce z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má tá strana sporu, ktorej svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje.

17. Súd zastáva názor, že pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/ je daná tým, že pôvodne žalovaný 1/ ako veriteľ uzavrel so žalobkyňou ako dlžníkom úverovú zmluvu formulárového charakteru, koncipoval jej dojednania a žalobkyňu ju predložil, keďže o úver požiadala, na podpis. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný 1/ bol účastníkom zmluvného spotrebiteľského vzťahu, ktorý bol predmetom súdneho prieskumu v základnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1Csp/23/2018, v rámci ktorého bola žalobkyňa úspešná čo do určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Žalovanému 1/ teda svedčí pasívna vecná legitímácia v danom spore.

18. Pokiaľ ide o žalovaného 2/, tento nerozporoval samotné postúpenie pohľadávky týkajúce sa zmluvy uzavretej medzi žalovaným 1/ a žalobkyňou zo dňa 25.11.2011, ale rozporoval fakt, že za daných okolností nie je zodpovedným subjektom v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

19. Vo vzťahu k uvedenému považuje súd za potrebné uviesť, že postúpenie pohľadávky v zmysle § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vnímať ako singulárnu sukcesiu, ku ktorej dochádza na základe právneho úkonu (zmluva o postúpení pohľadávok), čoho dôsledkom je, že do hmotnoprávneho vzťahu nastupuje tretí subjekt. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi žalovaným 1/ ako postupcom a právnym predchodcom žalovaného 2/ ako postupníkom, bola na právneho predchodcu žalovaného 2/ postúpená pohľadávka majúca základ v úverovej zmluve zo dňa 25.11.2011. Tým sa právny predchodca žalovaného 2/ stal z hľadiska hmotného práva nositeľom práv a povinností vyplývajúcich z danej zmluvy. Bolo by nespravodlivé, ak by žalovaný 2/, resp. jeho právny predchodca mohol profitovať z prevodu práv a povinností a uplatňovať si voči žalobkyňi nároky

z úverovej zmluvy, ale neznášal by následky konaní svojho právneho predchodcu majúce základ v tomto hmotnoprávnom vzťahu (úverovej zmluve). Vychádzajúc z uvedeného, ako aj poukazujúc napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/63/2019 zo dňa 07.11.2019, je súd toho názoru, že aj žalovaný 2/ zodpovedá žalobkyni podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.

20. Pokiaľ ide o námietku žalovaných 1/ a 2/ o tom, že žalobkyňa nepreukázala žiadne porušenie svojho práva, súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, v ktorom tento súd v bode 18. odôvodnenia (odvolávajúc sa na svoje skoršie rozhodnutie vo veci sp. zn. 6Cdo/389/2015) konštatoval: „Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

21. Aj použitím doslovného gramatického výkladu vo vzťahu k vyslovenému právnomu názoru Najvyššieho súdu SR súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené predpoklady pre uplatnenie práva žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie, pretože súd v základnom konaní vo veci sp. zn. 1Csp/23/2018 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 11Co/41/2019 určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Pritom pojem „judikovať“ neznamena vysloviť právny záver len vo výroku rozhodnutia a dokonca neznamena len „ratio decidendi“, teda nosný dôvod rozhodnutia, ale za judikovanie je potrebné považovať aj „obiter dictum“, teda marginálne závery rozhodnutia súdu. Z uvedeného potom nemožno vyvodit' iný záver než ten, že žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa v pôvodnom konaní voči žalovaným (aj) úspešná. Preto sú splnené predpoklady podľa tretej vety § 3 ods. 5 zákona š. 250/2007 Z. z.

22. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privedit' spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

23. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplnit' požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva „odradzujúci“). Inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. Sankcie za diskriminačné správanie musia byť „účinné, primerané a odradzujúce“ (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 zo dňa 07.12.2017).

24. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní

porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

25. Žalobkyňa poukazujúc na § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa svoj nárok založila na úspešnosti v spotrebiteľskom spore vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1Csp/23/2018. Podstatným je, že žalobkyňa bola v naznačenom spore úspešná, a to čo do určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. V tejto súvislosti sa súd stotožnil aj s argumentáciou žalobkyne o tom, že došlo k porušeniu jej práva podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa, pretože zo strany veriteľa bola vystavená neprijateľnej zmluvnej podmienke.

26. Výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je v zákone explicitne definovaná, ale je ponechaná na úvahu súdu, ktorý vyhodnocuje jej primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci.

27. Pri posudzovaní nároku žalobkyne súd zohľadnil sankčnú funkciu, predovšetkým preventívnu zložku priznania finančného zadosťučinenia, aby dodávateľa odradil od obdobných konaní, ktoré by mohli v budúcnosti nastať (uzatváranie formulárových a individuálne nedojednaných spotrebiteľských zmlúv).

28. Súd zohľadnil aj kompenzačnú a satisfakčnú zložku predmetného právneho inštitútu, pretože priznanie primeraného finančného zadosťučinenia musí zabezpečiť aj akési uspokojenie spotrebiteľa v kontexte toho, čomu bol zo strany dodávateľa vystavený a čomu čelil, resp. sa bránil. Žalobkyňa tvrdila, že vo veci sp. zn. 1Csp/23/2018 podala žalobu z dôvodu, aby sa to už neopakovalo u iných spotrebiteľov, aby odstránila veriteľa. Okrem toho pociťovala z toho strach ako to celé dopadne. Najhoršie znášala to, že veriteľ ju ustavične obťažoval telefonátmi alebo písomnými upomienkami.

29. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa rozhodla čeliť dodávateľovi a žalovať ho na súde, hoci bola slabšou stranou sporu. Síce jednoduchšie, ale predsa popísala dôvody a podstatu svojho prežívania v súvislosti s podanou žalobou v základnom konaní a poukázala aj na praktiky dodávateľa v čase trvania zmluvného vzťahu, ktoré označila za obťažujúce. Z tohto pohľadu potom neobstojí argumentácia žalovaných a poukázanie na rozhodnutia či už Okresného súdu Bratislava II alebo Krajského súdu v Košiciach, pretože žalobkyňa svoj nárok na PFZ nezaložila len na tvrdení o porušenom práve, ale uviedla aj konkrétne skutočnosti, ktoré súd zohľadnil. Na potrebu existencie takýchto skutočností poukázal aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, ktorým žalovaní 1/ a 2/ argumentovali.

30. Súd žalobkyni priznal titulom primeraného finančného zadosťučinenia sumu 250,00 Eur. Túto sumu považoval za dostačujúcu a primeranú z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie, aby sa žalovaný voči žalobkyni, ako aj ďalším spotrebiteľom nedopúšťal nežiadúcich konaní, ktoré spotrebiteľa stavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie vo vzťahu k dodávateľovi. Je nepochybné, že žalobkyňa sa postavila v základnom súdnom spore voči žalovanému 1/ a právnomu predchodcovi žalovaného 2/, nebála sa a rozhodla sa získať úspech v spore. Žalobkyňa bola statočná. Na druhej strane však súd pripomína, že žalobkyňa sa nezúčastnila ani na jednom z dvoch súdnych pojednávaní vo veci sp. zn. 1Csp/23/2018. Práve kontakt so súdom prináša vo všeobecnosti mnohým stranám diskomfort, ktorému sú vystavení svojou prítomnosťou v pojednávacej miestnosti. Žalobkyňa sa danej situácii vyhla. Totožný postup nezvolila v danej veci o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pretože na pojednávaní bola prítomná a v rámci výsluchu popísala rozhodné skutočnosti. Každý človek je individualitou a jeho postoj k problému nemusí vždy zrkadliť všeobecné očakávania. Tak tomu bolo zjavne aj v základnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1Csp/23/2018, keď žalobkyňa splnomocnila na zastupovanie v spore právneho zástupcu, osobne do kontaktu so súdom a protistranou neprišla, čo však neznamená, že samotnou vedomosťou o spore, ktorý iniciovala, netrpela v kontexte toho, čo očakávala. Napokon sama uviedla, že mala strach z toho, ako to celé dopadne.

31. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá nemôže byť svojvoľná, je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaných, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej

veci a spĺňať požiadavku primeranosti. Odôvodnenie priznanej výšky musí byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/24/2020 zo dňa 18.08.2020).

32. V konaní vedenom pod sp. zn. 1Csp/23/2018 bola žalobkyňa úspešná čo do určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky a hoci konanie bolo voči žalovanému 1/ zastavené, nič to nemení na skutočnosti, že bol to práve žalovaný 1/, ktorý koncipoval neprijateľné zmluvné dojednanie a bol to žalovaný 2/, ktorý nadobudol pohľadávku voči žalovanej so všetkými právami a povinnosťami s tým spojenými. Obaja žalovaní nesú zodpovednosť za namietané porušenie spotrebiteľského práva. Súd teda identifikoval porušenie práva žalobkyne. Vzhľadom na okolnosti danej veci, keď žalobkyňa bola v primárnom konaní úspešná, ako aj s prihliadnutím na statočnosť žalobkyne, ktorá sa rozhodla čeliť žalovanému 1/ a právnenému predchodcovi žalovaného 2/, hoci bola slabšou stranou v spore, zohľadniac však aj pasívny postoj žalobkyne, ktorá sa nezúčastnila pojednávania v primárnom konaní, s prihliadnutím na odradzujúcu zložku primeraného finančného zadosťučinenia, aby dodávateľ v budúcnosti nekoncepvoval spotrebiteľské zmluvy, ktoré nie sú v súlade so zákonom, sa súdu javí ako primerané poskytnúť žalobkyni finančné zadosťučinenie v sume 250,00 Eur. Okrem toho súd zohľadnil obsah výpovede žalobkyne v tomto konaní, ktorá podľa názoru súdu dostatočne preukázala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v prisúdenej sume.

33. Na základe toho súd priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 250,00 Eur, ktorá podľa názoru súdu obostojí aj pri konfrontácii s nepísanými pravidlami slušnosti, etiky, vo všeobecnosti s dobrými mravmi. Inými slovami, a to už aj vzhľadom k vysloveným záverom, aby došlo k naplneniu účinnej a odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a aby tým súd kompenzoval nemajetkovú ujmu žalobkyne, sa priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 250,00 Eur javí najviac vhodné, primerané a nemajúce charakter obohacovania sa spotrebiteľa na úkor žalovaných. Preto súd žalobu v prevyšujúcej časti nad sumu 250,00 Eur zamietol.

34. Podľa názoru súdu výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobkyni – spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, ani zneužitie práva, ale legitímny a legálny nárok spotrebiteľa priznaný mu zákonom.

35. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v základe nároku, keďže priznanie primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Preto súd rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na plnú (100 %) náhradu trov konania z prisúdenej sumy. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Súd zároveň v otázke náhrady trov konania v danej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd vychádzal z obsahu spisu a z postoja strán, pričom nezistil dôvody pre odklon od zásady zodpovednosti za výsledok v spore.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.